

COLLEGE VAN TOEZICHT VAN DE NEDERLANDSE VERENIGING VAN PEDAGOGEN EN ONDERWIJSKUNDIGEN

19-17 Uitspraak van het College van Toezicht van de Nederlandse Vereniging van pedagogen en Onderwijskundigen (hierna: de NVO) inzake het klachtschrift van mevrouw (...) (hierna klaagster) jegens mevrouw (...) (hierna verweerster)

Samenstelling van het College van Toezicht van de NVO

De heer mr. T.J. Dorhout Mees (voorzitter), de heer dr. F.C.P. van der Horst (lid), mevrouw drs. M.B. Kroon (lid) en mevrouw drs. N. Rombout-Van Wamelen (lid).
Ambtelijk secretaris: mevrouw mr. J. Siemons

Het College van Toezicht (hierna: het College) heeft het volgende overwogen en beslist:

1. Verloop van de procedure en ontvankelijkheid

Op 4 november 2019 ontving het College van Toezicht een klachtschrift van klaagster gedateerd 3 november 2019. Het College bevestigde de ontvangst hiervan bij e-mail van 10 november 2019 en bij brief van 12 november 2019. Bij e-mail van 11 november 2019 deelde klaagster desgevraagd mee de klacht niet bij een andere tuchtrechtelijke instantie te hebben ingediend.

Het College verklaarde de klacht op 14 november 2019 ontvankelijk. Bij brief van 19 november 2019 verzocht het College aan verweerster om binnen vier weken een verweerschrift in te dienen.

Het College ontving het verweerschrift, gedateerd 17 december 2019, op 17 december 2019.

Klaagster verstreekte bij e-mail van 6 januari 2020 aanvullende informatie.

Het College besloot dat de klacht geen mondelinge behandeling behoeft maar schriftelijk zou worden afgedaan. Partijen werden hierover bij brief van 30 januari 2020 geïnformeerd.

Klaagster liet bij e-mails van 10 en 15 februari 2020 weten de gelegenheid te willen krijgen om mondeling te worden gehoord door het College.

Het College besloot vervolgens dat een hoorzitting zou plaatsvinden. Partijen werden hierover bij brief van 9 maart 2020 geïnformeerd.

De hoorzitting vond plaats op 10 juni 2020 via Microsoft teams vanwege de landelijke coronamaatregelen. Van de hoorzitting is een verslag opgesteld dat voorafgaand aan de uitspraak aan partijen is verstrekt. Het verslag maakt geen deel uit van de uitspraak.

2. De feiten

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden, kan van het volgende worden uitgegaan.

1. Klaagster is de moeder van drie kinderen, een zoon geboren in 2002, een dochter geboren in 2004 en een dochter geboren in 2005. Klaagster en de vader zijn gescheiden. Beide ouders hebben het gezag.

2. Verweerster heeft samen met een collega sinds 2015 een vrijgevestigde praktijk. De praktijk richt zich met name op de hulpverlening aan kinderen van gescheiden ouders waarbij de scheiding

problematisch en onrustig is verlopen.

3. Eind 2018 nam het Sociaal Team van de gemeente X contact op met de praktijk van verweerster met het verzoek om een traject van vrijwillige hulpverlening in gang te zetten voor klaagster, de vader en de kinderen.

4. Op 1 februari 2019 vond een gesprek plaats met verweerster, haar collega, klaagster, de vader en een vertegenwoordiging van het Sociaal Team.

5. Bij e-mail van 15 februari 2019 nodigde verweerster de kinderen van klaagster uit voor een kennismakingsgesprek in de praktijk. De kinderen reageerden niet op dit verzoek.

6. Op 16 april 2019 vond een gesprek plaats met klaagster, de vader en twee medewerkers van het Sociaal Team over het opnieuw opstarten van een traject van vrijwillige hulpverlening. In het verslag van dit gesprek, opgesteld door de medewerkers van het Sociaal Team, stond dat het Sociaal Team nogmaals adviseerde om een traject bij de praktijk van verweerster te beginnen. Wanneer geen hulpverlening voor de kinderen op gang kwam, voelde het Sociaal Team zich genoodzaakt om te overleggen met de Raad voor de Kinderbescherming, zo stond in het verslag.

7. Verweerster stuurde vervolgens op 11 juni 2019 een e-mail naar klaagster en de vader. Hierin schreef zij -voor zover hier van belang- het volgende:

‘Wij stellen voor dat de kinderen drie maal komen, los van elkaar, na 20 juni. Zo kunnen wij kennismaken met de kinderen en de kinderen met ons.

Tussendoor willen we jullie als ouders los van elkaar uitnodigen om met ons in gesprek te gaan.

Wij vragen aan jullie een korte reactie op deze mail met goedkeuring voor dit voorstel.

Tijdens de oudergesprekken kunnen de andere gespreksonderwerpen aan bod komen.’

8. Op 4 juli 2019 sprak verweerster met de zoon van klaagster. Op 4 juli 2019 sprak verweerster ook met de twee dochters in een gezamenlijk gesprek. Verweerster stelde van de gesprekken verslagen op die zij naar de kinderen stuurde. De kinderen reageerden via de e-mail en WhatsApp. Hierna stelde verweerster de verslagen vast.

9. Verweerster stelde vervolgens een document op getiteld ‘Conclusies en Advies’ met als bijlagen de gespreksverslagen met de kinderen. Verweerster schreef in dit document -voor zover hier van belang- het volgende:

‘De situatie

Het lijkt erop dat het opvoedklimaat bij moeder en Y (*de nieuwe partner van klaagster; CvT*) niet afgestemd was op drie tieners, zo ook de sancties (banksessies) niet.

Over het incident waarbij de kinderen naar hun vader zijn gebracht, vertellen alle drie de kinderen dat Y degene was die het woord voerde en voorstelde om de kinderen niet meer in het huis van hem (en moeder) te laten zijn. Alle drie de kinderen benoemen dat hun moeder erbij knikte en niets zei. We zouden kunnen stellen dat dit het moment was waarop de kinderen een weerwoord van hun moeder hadden verwacht of hoop hadden op een andere houding, dat ze de kant van de kinderen zou kiezen. (...) Al met al kunnen we voorzichtig stellen dat de kinderen zich in een onveilige pedagogische situatie hebben bevonden, waarbij de belangen van de kinderen niet voorop lijken te hebben gestaan.

(...)

Conclusies

* De kinderen willen op dit moment geen contact met hun moeder. Ze willen graag rust en genieten van hun leven. Op dit moment is contact met hun moeder wat hen betreft geen optie. Vanuit (...) (CvT: de naam van de praktijk van verweerster) kunnen wij op dit moment niet werken aan contactherstel.

* Kinderen zijn geboren uit 2 ouders. Op beide ouders lijkt je een beetje (of wat meer) en beide ouders zijn er om vragen te beantwoorden. Contact hebben met beide ouders (in welke vorm dan ook) is beter voor de ontwikkeling van kinderen dan geen contact hebben. Het helpt hen in identiteitsvorming en het behouden van een reëel beeld van de ouder. Kinderen ervaren in contact met hun ouders, dat zij er toe doen, dat een ouder de moeite neemt en dat ze er zijn voor de kinderen. Dat er in de toekomst aan contactherstel wordt gewerkt, wanneer de kinderen er aan toe zijn, is wenselijk.

* Vanuit een juridisch oogpunt: (...) (CvT: de zoon van klaagster) is 16 jaar, hij mag zelfstandig besluiten of hij wel of geen hulp accepteert. Beide meisjes mogen een stem hebben in het al dan niet aangaan van een hulpverleningscontact.

Advies

* De kinderen hebben een onveilig pedagogisch klimaat bij hun moeder ervaren. Doordat moeder nu op onverwachte momenten contact blijft zoeken, hebben de kinderen niet het gevoel dat er naar hun geluisterd wordt, dat hun wensen gerespecteerd worden. Hoe moeilijk het ook zal zijn, wordt moeder geadviseerd te stoppen met het op onverwachte momenten contact te zoeken met de kinderen, of eigenlijk deze onverwachte momenten te vermijden.

* De kinderen hebben de tijd nodig om te herstellen, om de boosheid te laten zakken en weer ruimte te krijgen voor ook de fijne herinneringen.

* De kinderen hebben in gesprek aangegeven, dat wanneer zij klaar zijn voor contact, hun vader er is om ze te helpen. Voor vader en (...) (de nieuwe partner van vader; CvT) ligt hier een belangrijke en ook lastige taak. Enerzijds zullen zij alert moeten zijn op signalen van de kinderen (bewust en onbewust), of zij klaar zijn voor enige vorm van contactherstel. Anderzijds dit praktisch moeten regelen, zonder dat hun eigen gevoelens de situatie bemoeilijken. Hier tzt hulp bij zoeken is ook een goede optie.

* Daarnaast speelt er de loyaliteit en de verwachtingen van kinderen naar ouders toe (jij zorgt voor mij, jij bent er voor mij). Met de kinderen is dit als psycho-educatie besproken. Het is verwarrend voor kinderen wanneer een situatie anders is dan bedoeld. In het geval van deze kinderen is er geen contact met de moeder. Gevoelens die bij deze situatie komen kijken, kunnen ingewikkeld zijn en in veel gevallen reden om daar over te spreken en hulp voor te krijgen.'

10. Bij e-mail van 17 juli 2019 berichtte verweerster aan klaagster, de vader en de betrokken medewerkers van het Sociaal Team dat zij haar conclusie en advies en de verslagen van de gesprekken met de kinderen die dag per post zou versturen.

11. Klaagster schreef op 22 juli 2019 een e-mail aan verweerster waarin zij zich beklaagde over de gang van zaken. Zij schreef onder meer dat zij inmiddels aan het Sociaal Team had gevraagd om een zorgmelding te doen bij de Raad voor de Kinderbescherming.

12. Op 3 september 2019 vond over de klacht een gesprek plaats in de praktijk van verweerster. Hierbij waren aanwezig klaagster, een vriendin van klaagster, verweerster en verweersters collega.

3. Het standpunt van klaagster en de klachten

De klachten houden, zakelijk weergegeven, in dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de Beroepscode NVO.

1. Klaagster klaagt er in het bijzonder over dat verweerster zich niet heeft verdiept in de complexe problematiek van de gezinssituatie, namelijk ouderverstoting van klaagster en narcistisch misbruik.

2. Verweerster heeft geen echt onderzoek gedaan. Zij heeft niet doorgevraagd naar feiten en zich niet aan de procesafspraken gehouden van drie gesprekken per kind. Zij heeft de feedback van de kinderen op de verslagen via de e-mail opgehaald waardoor vader de verslagen kon redigeren en aanvullen.

3. Verweerster heeft geoordeeld over hoe het 'kennelijk' bij klaagster thuis was zonder wederhoor toe te passen. Verweerster heeft vervolgens geconcludeerd en geadviseerd op basis van een eenzijdig, onjuist en niet-objectief verhaal. De kern van het advies van verweerster is dat de kinderen (een lange periode van) rust nodig hebben. En dat klaagster zich als moeder moet terugtrekken. Hiermee wordt het primaire verstotingsproces beloond en bekrachtigd. Klaagster is als moeder buiten spel gezet, terwijl het doel van het hulpverleningstraject was: het normaliseren van het contact tussen klaagster en de kinderen.

4. Het standpunt van verweerster

Verweerster brengt in reactie op de klachten -zakelijk weergegeven- het volgende naar voren.

1. Verweerster betreurt het dat zij kennelijk niet in staat is gebleken de klacht intern naar ieders tevredenheid af te ronden.

2. Haar praktijk verleent sinds 2015 hulp aan kinderen in pleeggezinnen en hun opvoeders. In 2017 is de praktijk aanvullend gestart met hulpvragen die voortvloeien uit echtscheidingsituaties. De praktijk hanteert in het algemeen de volgende werkwijze. Eerst vindt een 'vraagverheldering' plaats in een telefonisch overleg. Daarna is er een face-to-face kennismakingsgesprek met beide ouders. Daarna wordt kennisgemaakt met het kind of de kinderen. Dit gebeurt zonder de ouders indien de leeftijd en problematiek dit toelaten. Naar aanleiding van de kennismaking wordt een verslag opgesteld. Indien consensus bestaat en alle betrokkenen hebben ingestemd, wordt in het verslag een voorstel geformuleerd voor verdere hulp. Als de hulp kan starten, worden vervolgspraken gepland.

3.1. In reactie op de klacht deelt verweerster mee dat zij zich wel degelijk heeft verdiept in de problematiek van de gezinssituatie. In de kennismaking met het gezin en de kinderen heeft zij getracht, door iedereen te spreken, om een beeld te krijgen van wat er speelde zodat zij een passend voorstel voor hulp kon doen. Zij heeft meerdere malen geprobeerd om de kinderen van klaagster in de praktijk te krijgen en de hulpverlening op te starten. In februari 2019 is dit niet gelukt. In juli 2019 zijn de kinderen na druk vanuit het Sociaal Team wel op gesprek gekomen. Na dit gesprek is het niet gelukt om de hulpverlening te starten. De kinderen stonden er niet voor open en gaven geen toestemming voor verdere hulp. In de gesprekken hebben de kinderen verteld wat zij hebben

meegemaakt en hoe zij de situatie hebben ervaren. 'Echt onderzoek', waar verweerster onder verstaat 'diagnostisch onderzoek', was in deze fase van kennismaking en vraagverheldering niet aan de orde. Op dit punt heeft klaagster gelijk als zij stelt dat geen 'echt onderzoek' is gedaan.

3.2. Wat betreft de klacht dat verweerster zich niet heeft gehouden aan de procesafspraken van drie gesprekken per kind, geeft verweerster klaagster gelijk. Dit is ook in het klachtgesprek op 3 september 2019 besproken. Verweerster heeft wel voorgesteld om de kinderen drie keer te laten komen los van elkaar. Ook voor deze eerste drie afspraken is echter de toestemming nodig van de jongere. Juridisch hebben kinderen boven de twaalf jaar een stem in het al dan niet aangaan van hulpverlening. Boven de zestien jaar bepaalt de jongere zelf of hij akkoord gaat met hulp. Het Sociaal Team had aangekondigd met de Raad voor de Kinderbescherming te overleggen als geen hulpverlening tot stand zou komen. Het dwingend karakter kwam dus van het Sociaal Team en hoort daar ook te liggen.

3.3. Verweerster heeft na het eerste gesprek met de zoon een afspraak gemaakt voor een tweede gesprek. Dit gesprek was bedoeld om het verslag na te kijken en om uitleg te geven over bepaalde onderwerpen. De twee dochters deelden aan het einde van het gesprek mee dat zij niet nog een keer naar de praktijk zouden komen, ook niet voor het verslag. Verweerster heeft toen met hen afgesproken dat zij het verslag via de e-mail zou sturen zodat zij hun goedkeuring eraan konden geven, al dan niet met aanpassingen. Toen de zoon hoorde dat zijn zusters niet naar een tweede gesprek zouden komen, heeft hij dit ook niet gedaan. Verweerster heeft het verslag van het gesprek toen ook via de e-mail aan hem voorgelegd.

3.4. Wat betreft het oordeel van verweerster over de situatie bij klaagster thuis, merkt verweerster het volgende op. Zij heeft telefonisch overlegd met de ouders en er is een gezamenlijke intake geweest. Verweerster heeft voorts een lang gesprek met klaagster gevoerd in de praktijk. Verweerster heeft geluisterd naar de ervaringen van de kinderen. Aan de hand hiervan en wat zij heeft meegekregen van de ouders in de kennismakingsfase is het advies opgesteld.

4. Verweerster heeft haar best gedaan om de kinderen een plek te bieden in de praktijk. Zij heeft de kinderen in februari 2019 uitgenodigd en in juli 2019 zijn de kinderen op gesprek geweest. Dit heeft niet geleid tot de start van een hulpverleningstraject. Zij heeft naar de kinderen geluisterd, zeker ook naar hun boosheid en hun wensen. Zij heeft met de kinderen besproken en in het advies opgenomen dat contact met beide ouders, in welke vorm dan ook, belangrijk is. In het advies staat dat een periode van rust goed zou zijn voor de kinderen en dat de kinderen een onveilig pedagogisch klimaat hebben ervaren bij hun moeder. Doordat klaagster op onverwachte momenten contact blijft zoeken, hebben de kinderen het gevoel dat niet naar hen wordt geluisterd en dat hun wensen niet worden gerespecteerd.

5. Verweerster is van mening dat zij grotendeels heeft gehandeld volgens de richtlijnen en de Beroepscode 2017. Het is wel mogelijk dat zij op een aantal punten de ouders onvoldoende heeft meegenomen in het proces. Verweerster had in de diverse gesprekken wellicht nog duidelijker kunnen zijn over het verloop van de intake/kennismakingsfase, de eventuele uitkomsten daarvan en de juridische aspecten. Achteraf gezien had verweerster er beter aan gedaan om met de ouders en het Sociaal Team om tafel te gaan zitten direct na de verzending van de verslagen en het advies. Zij zou dan haar advies hebben kunnen toelichten en met de ouders en het Sociaal Team kunnen kijken naar de vraag wat wel mogelijk was. Hiermee had de grote teleurstelling bij klaagster een plek kunnen krijgen.

5. Nadere informatie klagster

Klagster verstrekke op 6 januari 2020 aanvullende informatie. Deze bestond uit een e-mail met een afschrift van een artikel. Dit artikel sprak, zo schreef klagster, over 'de opgelegde rust' aan verstoten ouders zoals deze ook door verweerster aan haar was opgelegd. Deze opgelegde rust was nergens op gebaseerd en door wetenschappers weerlegd en schadelijk bevonden voor de kinderen en de verstoten ouders.

6. De hoorzitting

1. Klagster brengt in de hoorzitting van 10 juni 2020 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

1.1. Klagster heeft er 1,5 jaar voor geknokt dat iemand anders dan vader contact met de kinderen kreeg. Vanaf de zomer van 2018 is zij bezig geweest met het Sociaal Team. Het Sociaal Team adviseerde de praktijk van verweerster als een specialistisch bureau. Zij verwachtte een echt hulpverleningstraject, en dat iemand met kennis van deze problematiek een interventie zou doen. Het doel was om te komen tot een genormaliseerd contact tussen haar en de kinderen.

1.2. Klagster vindt het een slechte zaak dat verweerster het advies gewoon op de post heeft gedaan. Er is geen enkel overleg geweest over de bevindingen met de verwijzende partij (het Sociaal Team) en de ouders. Het is duidelijk dat er iets niet klopt als in het advies staat dat vader in de gaten moet houden wanneer de kinderen klagster weer willen zien.

1.3. De klachten zijn specifiek gericht tegen verweerster, en niet ook tegen haar collega, omdat klagster met verweerster heeft gesproken. Verweerster heeft ook de gesprekken met de kinderen gevoerd. Met verweerster heeft zij het proces doorgemaakt.

1.4. Klagster vraagt zich af waarom verweerster de opdracht niet heeft teruggegeven aan het Sociaal Team. Zij zou liever hebben gezien dat de zaak dan was geëscaleerd naar de Raad voor de Kinderbescherming. In het document staat nu concreet dat klagster zich afzijdig moet houden van de kinderen. Als verweerster had gezegd dat ze niets kon met deze casus, was de uitkomst anders geweest. Het Sociaal Team kon nu niet anders doen dan stoppen met de zaak.

2. Verweerster brengt in de hoorzitting van 10 juni 2020 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

2.1. Voordat zij haar eigen praktijk begon, heeft zij bij de jeugdbescherming gewerkt en daar complexe echtscheidingen meegemaakt. Ook in de praktijk krijgt zij hiermee steeds vaker te maken. Het zijn complexe zaken maar ze heeft zeker kennis op dit gebied.

2.2. Het Sociaal Team had contact opgenomen over een complexe echtscheiding en kinderen die geen contact meer hebben met hun moeder. De hulpvraag was afkomstig van klagster. Zij wilde weer contact met de kinderen en dat de kinderen een neutrale plek kregen om te praten. De hulpvraag van het Sociaal Team was overeenkomstig.

2.3. Verweerster is met beide ouders in gesprek gegaan. Er is één keer met de ouders gezamenlijk

gesproken. Dit was in februari 2019 in aanwezigheid van het Sociaal Team. Halverwege 2019 is weer contact opgenomen met de praktijk. Vervolgens heeft verweerster meerdere telefoongesprekken gevoerd met klagster en met vader. Klagster is in juni of juli 2019 op bezoek geweest in de praktijk voor een gesprek. Dit gesprek was bedoeld om een historische tijdlijn te krijgen van de gebeurtenissen: wanneer is wat gebeurd, hoe zag het gezin eruit, hoe lang zijn de ouders samen geweest, waar woonde het gezin en dergelijke. De kern van het gesprek was om de context duidelijk te krijgen. Afgezien van het gezamenlijke gesprek in februari 2019 heeft verweerster alleen telefonisch met vader gesproken.

2.4. Het kostte veel moeite om de kinderen te zien. Er is uitgebreid kennisgemaakt met de kinderen maar er is geen daadwerkelijke hulp verleend. De kinderen hebben veel over zichzelf verteld. Van het gesprek met de kinderen is een verslag gemaakt. De kinderen wisten dat het verslag zou worden verspreid. Er is geen hulpverlening opgestart omdat de kinderen hiervoor geen toestemming gaven. De kinderen zijn allen ouder dan twaalf jaar; een van hen is boven de zestien jaar. De vraag van de kinderen aan de moeder was 'erken wat er is gebeurd'. Zo is het advies opgesteld. Met de kinderen is gesproken over het belang van contact met beide ouders. In het advies staat ook dat de huidige situatie niet wenselijk is.

2.5. Verweerster deelt mee dat zij in deze zaak zeker rekening heeft gehouden met het patroon van kinderen bij ouderverstoting. Zij heeft gekeken of de reactie van deze kinderen logischerwijs volgde uit wat ze hadden meegemaakt. Dit was hier het geval. De kinderen hadden een vervelende tijd gehad en dit was hun reactie daarop.

2.6. Het was aan het Sociaal Team om te bepalen hoe verder zou worden gegaan. Later is nog een gesprek geweest met het Sociaal Team en vader en een gesprek met het Sociaal Team en moeder. Toen is besloten dat verweerster er tussenuit zou stappen.

3. De collega van verweerster brengt in de hoorzitting van 10 juni 2020 -voor zover hier van belang- nog het volgende naar voren.

3.1. Zij was aanwezig bij het eerste gesprek in februari 2019 met de ouders en het Sociaal Team. De praktijk kijkt bij wie een casus het beste pas qua expertise. Verweerster is op dit terrein meer de specialist dan zichzelf. Daarom is deze zaak naar verweerster gegaan. Verweerster en zij hebben tweewekelijks overleg en lezen alle stukken van elkaar.

3.2. In dit geval is geen behandelovereenkomst gesloten en er is geen rapportage opgesteld. Er is gekozen voor een uitgebreid gespreksverslag met een conclusie. In retrospect hadden verweerster en zij om de tafel gemoeten met de ouders en het Sociaal Team na de verzending van het rapport. Dit is een terecht punt van klagster. Toen de hulpverlening niet lukte, lag de zaak weer bij het Sociaal Team. Het Sociaal Team had gezegd: als dit niet lukt, wordt een volgende stap gezet, namelijk het aanvragen van een raadsonderzoek. Dit had voor de vakantie moeten worden besproken met de ouders en het Sociaal Team. Misschien hadden zij dan nadrukkelijker en letterlijk de opdracht teruggegeven.

3.3. Het document bevat een conclusie en een advies omdat verweerster en zij vonden dat ze de stem van de kinderen moesten laten horen. Dit was belangrijk. Ze wilden dat de kinderen een inblikje kregen voor het geval dat ooit hulpverlening zou worden gestart en ze wilden dat de kinderen zich serieus genomen voelden. Zij wilden iets meegeven aan de verdere hulpverlening en de ouders voor

de toekomst.

7. Juridisch kader

De Beroepscode 2017 van de NVO is op 1 januari 2017 in werking getreden.

Artikel 5 van de Beroepscode 2017 (Positie van de cliënt en zijn wettelijk vertegenwoordiger(s)) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

‘2. De pedagoog komt de verplichtingen uit de beroepscode na, voor zover het gaat om het geven van toestemming en/of het uitoefenen van rechten t.a.v. het dossier of (de blokkering van) de rapportage, jegens:

(...)

- de cliënt en de wettelijk vertegenwoordiger(s) indien de cliënt al wel 12 maar nog geen 16 jaar oud is;

- de cliënt indien hij 16 jaar of ouder is.’

Artikel 10 van de Beroepscode 2017 (Zorgvuldigheid) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

‘3. De pedagoog is in zijn professioneel handelen en nalaten zorgvuldig jegens een ieder.’

Artikel 15 van de Beroepscode 2017 (Toestemming van de cliënt) bepaalt -voor zover hier van belang- het volgende:

‘Voor het aangaan van een professionele relatie is toestemming van de cliënt en/of van zijn wettelijk vertegenwoordiger(s) vereist, conform de artikelen 5 tot en met 8.’

8. De beoordeling van de klacht

Het College overweegt als volgt.

1. Het College wijst er allereerst op dat het bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen er niet om gaat of dat handelen beter had gekund, maar om het geven van een antwoord op de vraag of de pedagoog bij het beroepsmatig handelen is gebleven binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening, rekening houdend met de stand van de wetenschap ten tijde van het klachtwaardig handelen en met hetgeen toen in de beroepsgroep ter zake als norm of standaard was aanvaard.

2. De eerste klacht is dat verweerster zich onvoldoende heeft verdiept in de complexe onderliggende problematiek van ouderverstoting die speelt in het gezin van klaagster.

Verweerster weerspreekt dit. Zij is van mening dat zij zich wel voldoende in de voorliggende problematiek heeft verdiept. Zij heeft in de kennismaking met het gezin getracht een beeld te krijgen van wat er speelde en om een passend voorstel voor hulp te doen. In de hoorzitting verklaarde verweerster dat zij kennis heeft van complexe echtscheidingen. Zij heeft ook rekening gehouden met het patroon van kinderen bij ouderverstoting. De reactie van deze kinderen was het logisch gevolg van wat zij hadden meegemaakt, zo stelde zij in de hoorzitting.

Vast staat dat verweerster meerdere gesprekken heeft gevoerd met de ouders en een gesprek met de kinderen heeft gehad. Ook de hulpvraag was duidelijk: een herstart van het contact tussen klaagster en haar kinderen, en het bieden van een neutrale plek voor de kinderen om te praten. Het kan verweerster niet worden verweten dat de kinderen na één gesprek weigerden om een traject

van hulpverlening in te gaan. Niet is gebleken dat verweerster onvoldoende kennis heeft van ouderverstoting. Klaagster heeft dit niet onderbouwd met informatie waaruit dit blijkt. Voorts richt de praktijk van verweerster zich specifiek op de hulpverlening aan kinderen waarbij de scheiding van de ouders problematisch is verlopen, en verweerster heeft vóór de start van haar eigen praktijk bij de jeugdbescherming gewerkt. Resumerend is het College van oordeel dat niet aannemelijk is geworden dat verweerster over onvoldoende kennis en ervaring beschikte op dit onderdeel. Deze klacht is ongegrond.

3. De tweede klacht is dat verweerster geen echt onderzoek heeft gedaan. Zij heeft niet doorgevraagd naar feiten en zich niet gehouden aan de procesafspraken van drie gesprekken per kind. De feedback van de kinderen op de verslagen heeft zij via de e-mail opgehaald waardoor vader de verslagen kon redigeren en aanvullen.

Artikel 15 van de Beroepscode 2017 bepaalt dat voor het aangaan van een professionele relatie de toestemming nodig is van de cliënt en/of van zijn wettelijk vertegenwoordigers. Op basis van artikel 5 van de Beroepscode 2017 is het voorts zo dat kinderen vanaf zestien jaar deze toestemming zelf moeten geven, en kinderen vanaf twaalf jaar mede-toestemming moeten geven.

Vast staat dat klagsters kinderen na een eerste gesprek op 4 juli 2019 geen verdere hulpverlening van verweerster wensten terwijl hun toestemming hiervoor wel was vereist gelet op het bepaalde in de Beroepscode 2017. Verweerster kon dan ook niet anders doen dan deze weigering accepteren en verder onderzoek staken. Het voorstel om de kinderen drie maal bij haar te laten komen en los van elkaar, zoals neergelegd in de e-mail van verweerster van 11 juni 2019, was niet meer dan een voorstel. Ook hiervoor moesten de kinderen immers eerst hun toestemming geven. Er was geen sprake van een procesafpraak zoals klagster stelt.

Het College is ook van mening dat de kinderen hun feedback op de gespreksverslagen via de e-mail aan verweerster mochten doorgeven nu zij weigerden om een (verdere) professionele relatie met haar aan te gaan. Niet is gebleken dat de vader invloed heeft gehad op de inhoud van de gespreksverslagen. Deze klacht is ongegrond.

4. De derde klacht is dat verweerster heeft geoordeeld over hoe het 'kennelijk' bij klagster thuis was zonder wederhoor toe te passen, en dat zij vervolgens op basis van een eenzijdig en onjuist verhaal heeft geconcludeerd en geadviseerd aan haar opdrachtgever, het Sociaal Team van de gemeente X. Verweerster deelt hierover mee dat zij aan de hand van de gesprekken met de ouders en de kinderen het document Conclusies en Advies heeft opgesteld. Dit document is een uitgebreid gespreksverslag, bedoeld om de kinderen een stem te geven, en geen rapportage.

Het College is echter van mening dat het bewuste document de status van een uitgebreid gespreksverslag overstijgt. Zo noemt verweerster het pedagogisch opvoedklimaat bij klagster thuis onveilig. Ook adviseert zij klagster om te stoppen met het op onverwachte momenten zoeken van contact met de kinderen. Dit zijn te stellige uitspraken als -ook volgens verweerster- geen hulpverlening tot stand is gekomen. Deze uitspraken gaan verder dan het geven van een stem aan de kinderen. Verweerster had er beter aan gedaan om met het Sociaal Team in overleg te treden over de onuitvoerbaarheid van de opdracht nu de kinderen niet wensten mee te werken. Of zij had zich moeten beperken tot een al dan niet uitgebreid verslag van de gesprekken met de kinderen en de ouders, en het formuleren van de conclusies die zij op basis daarvan kon trekken. Voor een stellingname over het opvoedklimaat bij klagster thuis of het geven van adviezen was geen ruimte. Verweerster heeft door haar document wel deze lading te geven onvoldoende zorgvuldig gehandeld. Dit klemt te meer nu zij had moeten en kunnen begrijpen welke implicaties en reikwijdte haar rapportage zou hebben, namelijk dat het Sociaal Team veel waarde zou hechten aan haar conclusies en adviezen waardoor het Sociaal Team naar alle waarschijnlijkheid zou afzien van verdere stappen

richting de Raad voor de Kinderbescherming. Deze klacht is gegrond.

9. Uitspraak

Het voorgaande overwegende komt het College tot de volgende uitspraak.

De klacht is deels gegrond. Verweerster had moeten en kunnen begrijpen dat haar opdrachtgever, het Sociaal Team, veel waarde zou hechten aan het document 'Conclusies en Advies' en zich daarom moeten beperken tot een verslag van de gevoerde gesprekken en het formuleren van conclusies die zij op basis daarvan kon trekken.

Het College acht het gelet op het bovenstaande passend om verweerster een maatregel op te leggen. Aan verweerster wordt de maatregel van een berisping opgelegd. Het College heeft hierbij overwogen dat een berisping een verwijtende en veroordelende strekking heeft die past bij het onderhavige handelen van verweerster. Deze maatregel is voor verweerster een serieus signaal om haar professioneel handelen in dit opzicht te verbeteren. Het College heeft wel het vertrouwen dat verweerster, ondanks haar handelen in deze casus, verantwoord -volgens de professionele standaard van de NVO- haar werk kan blijven uitoefenen.

Aldus gedaan op 28 juli 2020 door het College van Toezicht.

de heer mr. T.J. Dorhout Mees, voorzitter

mevrouw mr. J. Siemons, ambtelijk secretaris